

تسکین نئے شود دل پر اضطراب را	لیکن دے کہ ہنفسان ذکر او کنند
جز وصل چارہ نیست مریض فراق را	تا کے تسلی و لم از گفتگو کنند
صد جائے بیش جامہ طاقت دریدہ شدہ	بارے کجا کجا بتکلف رفو کنند
از دیر دیر آمدنت جائے منتست	باشد کہ رفتہ رفتہ بہر تو خو کنند
بوسے ریاز خرقہ طرزی نیرود	این خرقہ را ببادہ مگر شست و شو کنند

ولہ

گرچہ از دست تو بر من ہم بیدارود	نیست ممکن کہ وفائے تو ام از یاد رود
سیر دلجو می عشاق ز بس میداری	ہر کہ آید بس کیوں تو دلشاد رود
آیم از شوق در ان بزم ز بیانی دل	حرفِ مطلب بزبان آید و از یاد رود
حال من نے سبھی ہست پریشان ترسم	یرسم تا چہ این عالم ایجاد رود
کاش یکبار نمایند بغیرش طرزی	کہ بدین حیا مگر از دل ناشاد رود

ولہ

گزنگاہے کتم از شرم حجابے دارو	ور گویم سخنے ساخته خوابے دارو

ورنہ تحقیق نشد با کہ خطا ہے وارو با من آن پر وہ نشین شرم و حجاب ہے وارو زیر لب خندہ زنان گفت شناسے وارو کہ گنہ ور زو و امید تو ہے وارو ز انش حبر کے سینہ کبک ہے وارو سوے او ہنگرد و دیدہ پر آب ہے وارو	سہر کے راست گمانے بخود از اہل عرض خلوتے ہست و لے کام دلم حال نیست گفتش وصل خواهد دلم از عمر دراز اعتمادیست بعفو تو دلم را از صدق رحم بر سوختہ جانے کہ ز شب تا بھر بسفر می رود آن ماہ وز حسرت نظر

ولہ

بر زمین اسگن آسمانے چند خوردہ ام بر جگہ ستانے چند ناشتہ بہا زمانے چند گفتگو ہے لے زبانے چند گفت از غیر داستانے چند سودا نیست جز زبانے چند	سر کن اے دل ز غم فغانے چند گو بہر اشک سفتہ سے یزیم تا سیاہ کہ مضطرب بر خات کاش گوش آستانے او بود گر بن روز وصل چیزے گفت کار بانا کسان فتاد افسوس

بسته در باغ آشیانه چند که رسیدند بدگسانه چند	بلبل از باغ رفت و زاغ و زغن رفت طرزی بخلوت آن مه
وله	
چمن از جوش گل و لاله صفای دارد یا نیسے نفسے غالب سانی دارد وقت ما خوش ز خوش آهنگ نمانی دارد خوشدل از یک گنجی بهر قرانی دارد من باین خوش که زمن شرم حیا دارد سالهارفت در بهان شرم و حیا دارد که چو من بلبل مرغوله نواسے دارد	در چمن مرغ شب آهنگ نواسے دارد صبح دم قافلہ بوسے ختن در گزرت مطرب بزم خرابات که وقتش خوش باد شوخیش بین که بعد ما خوشی دیریم روے پیچد زمن از نجش و از سادہ لی بچه امید تسلی شودم دل زان مه سزوار ناز کند گلشن گیتی طرزی
وله	
چشم از شوق بدر بود زور باز آمد شکر افشان ز لب آن تنگ شکر باز آمد	منت از بخت که یارم ز سفر باز آمد کام جان تلخ ز زیر چشم بجز انهم بود

بے تکلف بهمان رخت سفر باز آمد بے تامل بره راست زور باز آمد حیلہ ساختہ از راه دگر باز آمد شد احمد کہ بے خون جگر باز آمد شکر طرزی کہ نگار تو بر باز آمد	پاستے نامشسته زگر دره و نکشاده که خانه اش دره و نا کرده سو سے خانه گاه بود در راه و گرفت سر راهش اغیار گفتہ بودم کہ بخون جگر آید سفر آمد از لطف در آغوش و ہمگفت بناز

وله

میداشت صد سخن بزبان و گفت ماند زان نیم خنده اش کہ بلبها نہفتہ ماند جز غنچہ دلہم کہ ہمان ناشگفتہ ماند غمہا سے دل ہنوز بہ پیشش نگفتہ ماند یاران شدند و طرزی بدر دازہ خفتہ ماند	راز دلش زبشرم و حجابش نہفتہ ماند از یاد رفت شکوہ بے لطیفش ز دل صد گل شگفت در چمن باغ روز گاہ بر ہم زدند بزم وصال و سحر و مید کوس رحیل بر زوہ زین دشت پر خطر

وله

ہر زمان یاد تو ام مونس جانست کہ بود	ہر دمے ذکر تو ام درو ز بانست کہ بود

آهچنان دل بخیالش نگرانتست که بود نخلت رنجش دوشینه بهانتست که بود شوق وصل تو بهمان آفت جانست که بود دل مارا به تو امید بهانتست که بود واندرین باغ بهمان شور و فغانست که بود آهچنانست هوس و حرص جوانست که بود آهچنان چشم تو در خواب گرانست که بود	خاک گشیتیم هنوز از سر حسرت مارا صلح شد گرچه میان من و دلدار منونه عمر بارفت به پوری و از سادہ دلی گرچه ناکامی بارفته بغایت لیکن صد چو بالبلبل مرغوله تو ارفته ز باغ رفته دست و دولت از کار پیری لیکن نیزه بالا شده خورشید و درین خاطر می

وله

هر که با او از بد بهایم حکایت میکند هر که باشد سبب از من شکایت میکند یک نگاه است دور دوری هم کفایت میکند اعتمادی نیست بروی گرفتاریت میکند از سپی بد گوئیم گویا هدایت میکند	بدگمان من باو لطفی بغایت میکند رنجش دارد از من و ز بهر دلخوش کردش سوختیم از اشتیاق قرب لیکن این زمان پند خرد است و تلون نیز دارد در مزاج حالم از بدگویی من پرسد بطرز ناخوشی

باوشاستے کو غسل فرماتا اہلان بود از کہ داد خویشتن خواہیم طرزی در جہان	دستہارنگین بخون یک ولایت میکند یار با ماجور و بادشمن رعایت میکند
ولہ	
آن مرغ اسیرم کہ بنم ہمنفس افتاد خود را کشم از شرم کہ شب سر بازار آن راز کہ در پردہ بہان بود چو لیلے بد نام شدیم از نبود عیب کہ باشند یادیکہ نمودم کہ شکیب از دل و جان رفت حیفست بران مرغ گرفتار کہ صیاد در یافت نہ انداز بیان بہ طلب خام طرزی نشومی مائل ہمصحبتی او	تا دیدہ تماشائے چمن در قفس افتاد دلالتہ و دلہ از بدست عس افتاد سے پردہ تراز شور صد آجرس افتاد بد نام چو الفت بیان دو کس افتاد آہ این چشم بود کہ در خار و خس افتاد صد بار رہا کرد و گر در قفس افتاد آن شوخ طبیعت کہ بان زود رس افتاد گر مائل ہمصحبتے بلہوس افتاد
ولہ	
و اعظاشمہر مگر اسے صوابیے دارد	کہ بزدان سخن حور و شرانے دارد

سالہا رفت کہ با من شکر ابے دارد تو بہان گیر کہ بر دے نقانے دارد کنج فقری لب نانے دم آبے دارد گرم ناساختہ جا پا بر کابے دارد نیم نانے بقا خالصے شبانے دارد	سخن تلخ نہ امروز بن سے گوید یار بے پردہ و سے دیدہ بنام نیست بفراغت گزد عمر کے را کہ بہر گر بیاید نفسے از پے تسکین دلم طرزی اور از خود آرزو ندانی زہتا

ولہ

قیامتے گزد چون سوار خواہی بود کہ در فراق کسے بیقرار خواہی بود مگر ز پشش خود مشر مسار خواہی بود شگفتہ روستے چو باغ وہی خواہی بود امید ہست کہ روزے دو چار خواہی بود خجل ز خشمش آمرزگار خواہی بود بشرط آنکہ تو پر ہیزگار خواہی بود	مگر سوار بعزم شکار خواہی بود ز بیقراری ما آن زمان شوی آگاہ حکایت شب ہجران زمین چہ پیبری اگر بزم حریفان بادہ خوار سی بجستجوے تو عمر عزیز رفت و ہنوز ہمینکہ عذر گناہان خوشتن خواہی بود شفیع تو در حشر مصطفیٰ طرزی

وله	
آمد بر من زیار کاغذ اظہار کدورتے مگر کرد ترسم کہ بدست غیر افتد سوے تو ز مصلحت فرستم تفسیر بخط کنم رسام تبدیل کنیم نام خود را طرزی ز پے تسلی خویش	بخشید بدل قرار کاغذ کاغذ بخط غبار کاغذ بنویسم اگر بیار کاغذ در کاغذ زردار کاغذ زین حیدہ آن نگار کاغذ شاید کہ رسد بیار کاغذ مے خواند ہزار بار کاغذ
وله	
نامد بغلط زیار کاغذ رفستی بہ سمنہ فرستی باز آ کہ نئے شوم تسلی اے کاش شب فراق کردی	جان سوخت در انتظار کاغذ سوے من بیستہ ار کاغذ بسنہ سستی اگر ہزار کاغذ تسکین دل نوگار کاغذ

ہوشتم چند بار کاغذ از یار رسد بہ یار کاغذ بفرست بیاوگار کاغذ	کیبار نیافتم جو اسے خوش آنکہ بگاہ دل تپین گر خود تو نے سی طبری
ولہ	
بغسلط ہم نہ ہم دل بدل آئے دگر وز پے قطع تعلق ہمہ شب رائے دگر حیلہ ساز و زپے رنجش بچائے دگر بسکہ دل سوخت مرا نیست تمنائے دگر ہر شبے خوش گزرا نم بدلائے دگر راحم ایست و جزین نیست مراد دگر ہر زمانم چہ فریبی بسخہائے دگر روم و بر تو گزینم بت رعنائے دگر رفستی از بہر فریبم ز برش جائے دگر	ترک یاری کنم از شک روم جائے دگر تا کجا رنجش ہر روزہ وصلے پس ازان گر بتدبیر کنم صلح بان عہدہ چو ترک ہمہ جہتی من کند از خود ایگاش در دلہم ہست کہ پابند نگارے نشوم تا رہم زینہد غم ترک ملاقات کنم یافتم از سخی میل دولت با اغیار قدم آن روز شناسی کہ من از شک ریب مدعی آمد و نشست و چوسر کرد سخن

مست باشم مگر از نشہ عہدائے دگر	از خماریے دوشینہ بر پنجم طرزی	
	ولہ	
خبر یار بسیاران و نسا دار بسیار بیر ما از پے تسکین دل زار بسیار آشنا یانہ بخلوت گہوار بسیار خبرے از ہر آن مونس غمخوار بسیار خطِ آزادی مرغان گرفتار بسیار بسخن پیچ و مرابہ سرگفتار بسیار دست طرزی کش و از حجرہ بازار بسیار	اے نسیم سحری بوسے خوش یار بسیار عشوہ سرکن و ناگفتہ پائے از دست ناسنیدہ سخنے از لب شکر شکنے خبرم نیست کہ آن مونس غمخوار گچا سخن دلکش گلزار دے لے نکشاید شوق از اندازہ فروں بجا ہم از شرم من کیلیش اگر انکار نسا ید ہرگز	
	ولہ	
حاش لہ کہ ز کوے تو روم جے دگر دوم چہ بخشش سخا ہم زمی جے دگر من بیتاب فدائے تو یک بجایے دگر	با وجود تو من و عشق دلار اے دگر در سداق تو اگر جان من آید برب بیک ایما بر بودی ز دل صبر و شکیب	

خوش زمانے کہ بھرم سخن از من گوئی	چون رسد غیر گوی سخن از جاے دگر
روسے بر تافتہ با من سخن از ناز کنی	این ادا نیست نکوتر زاد ادا سے دگر
اے کہ گفٹی سخنے نیست میان من وغیر	این سخن ہم خبر سے میدہ از جاے دگر
شدہ واقف مگر از عہد دروغش طرزی	امشب آشفته تر سے بود ز شہاے دگر

ولہ

پیری رسید و طبع سلیم جوان ہنوز	فصل بہار رفت و نیامد خزان ہنوز
نم در جگر نماندہ ولے میرا و دم	خو نابہ دل از قرۃ خون نشان ہنوز
ترسم ز کم نگاہی او بر ملافتد	رازے کہ بہت درد دل تنگ نہان ہنوز
از سینہ در گذشتہ و اندر جگر نشست	بیرون ز رفتہ ناک او از کمان ہنوز
دیشب بخواب بوسہ ز دم بردان او	گویا ز رفتہ لذت او از دمان ہنوز
ماندم در انتظار و در آغوش غیر خفت	و انگاہ دارم آمدن او گمان ہنوز
از دست دشمنان ب سرم پیر چو زنت	دارم بدل بے گلہ از دوستان ہنوز
فرسود پاسے سعی درین راہ پر خطر	طرزی کیسے ندادہ ز منزل نشان ہنوز

وله

سویم بعنایت نظر انداخته باز	اشب چه شب است این که بن ساخته باز
باز آدمم از شوق و بن ساخته باز	از کوسے تو از رشک رقیبان شده بوم
با د شده خویش نظر باختر باز	بر عادت پیشین خود از روزن دیوار
قدر من دل باخت بشاخت باز	جادادیم از لطف پر پہلو سے خود شب
در گرون من دست در انداخته باز	نے شرم و حجابے ز پئے دلخوشی من
از بہر صفا پر وہ بر انداخته باز	زان راز کہ در پر وہ دل بود ز نجش
پیش تو رقیب آمد و بنو اخته باز	سے میرم ازین رشک کہ امر و زنجش
از غیر مگر نہ سپرد اخته باز	آمد ز تو پینام طلب باز بہ طری

وله

عمر با بگشت و نا کام ہنوز	در غنیمت حیرت دارا مہنوز
گشام آزاد و درد امم ہنوز	چشم از بستم دل سے است
آمد و بی صبر و آرا مہنوز	از ہر ما رفت و رفت آرام و صبر

میرسد از یار پین نامم هنوز	گرچه تا خوش باشد آند و دول
نیست معلوم من انجام هنوز	رنجشے ماندیم یا آشته
میکشاید لب بدشتامم هنوز	صلح گشت در بخش او همچنان
سو ختم سر تا سر و خامم هنوز	سوزم اندر سیند لے تاثیر ماند
در میان خلق بدنامم هنوز	بعد ترک شاهده شعر و شراب
کافران را ظن اسلامم هنوز	اہل ایسان را یقین کفر من
شعد خیز دار و درو بامم هنوز	دوش در کاشانہ سوزم در گرفت
غلتد از صبح تا شامم هنوز	طرزی امروز از فریب وعده اش

وله

کافرے و زیدیم و در بند اسلامم هنوز	سو ختم چون شمع سر تا پا و لے خامم هنوز
گرچه از بندش شدم آزا و در نامم هنوز	ہمچنان ذوق اسیری میزند ناخن بدل
در خیال روستے اوست صبر و آرامم هنوز	عمر رفت و زلفت از سر خیال روستے
از زبان خویشتن در شہر بدنامم هنوز	راز او باہر کسے بخواست آرم بر زبان

آنکھوں سے دل ناشاد بروم زیر خاک	یکچکد صد حسرت دل از رو با مم ہنوز
ترک ما از بیوفائی کرد لیکن مجھے	میرساند مژدہ وصل دلار مم ہنوز
ہر کہ نام من ہر در نجد از روز سادگی	زو بود امید لطف آمیز پیغام مم ہنوز
جان رسید از شنگی برب وین وادی ما	ترنشد از قطرہ آب لب و کام مم ہنوز
طرز می امید حصول کام دل میداشتم	عمر در امید واری رفت و نا کام ہنوز

ولہ

رفتہ صد عید و لے وعدہ عیبت ہنوز	با ہمہ یاس مرا از تو امیدست ہنوز
وائے آن مرغ گرفتار کہ در کنج قفس	عمر آخر شد و در بیم و امیدست ہنوز
لب فرو بستہ ز گفتار و زبان ماندہ نطق	باتو مارا ہوس گفت و شنیدست ہنوز
یاد ہمصحبتی ہنفسانِ دہلی	پائے بیرون ز دل من نکشیدست ہنوز
گرچہ آہر وہ خزان در چین و ہنوی رومی	این چین گر نگری لایق و پیدست ہنوز
گر برابر شدہ با خاک در دیوارش	شوکتے زان در دیوار پدیدست ہنوز
در غم حسرتے و غالب آرزو مرا	سوز در دلست کہ ہر دم بجز پیدست ہنوز

بر زبان تو پیامے ز سیدست ہنوز	یاس سے بارو از انداز تو قاصد ہر چند
حرف تلخے ز لب او نشیندست ہنوز	گشتہ مغرور بشیرین سخن او طرزی

ولہ

دست پرورد و خزانیم از بہار ما مپرس	نخل خشک و ادیم از برگ و بار ما مپرس
در سفر ز ادیم گوئی از دیار ما مپرس	خانہ برود شیم تا در ملک مہستی آمدیم
ذوق شادی از دل امیدوار ما مپرس	در تماشا گاہ گیتی روسے غم دیدیم بوس
کنن قیاس کار و از انجام کار ما مپرس	حسرت بوس و کنارش ماند و آغاز و حل
حیلہ ساز یہا سے یار خوش قمار ما مپرس	یار بارندان بشرط بوسہ میباز و قمار
از مئے دوشین برنجیم از خمار ما مپرس	شادی و حملش بدل شد با غم از آرزوش
در پریشانی گزشت از روزگار ما مپرس	چون سر زلف پریشانش پریشان خاطریم
طرزی از بیتابی جان نگار ما مپرس	خلوت خالصست و او محبوب شوق از حد فرون

ولہ

انتظار سے کشیدہ ام کہ مپرس	بنگارسے رسیدہ ام کہ مپرس

آسمان مجبده میرو ایجا	بزینے رسیدہ ام کہ سپرں
روئے دل سوئے آشیانم نیت	بہوائے پریدہ ام کہ سپرں
گر کند تلخی ندام باک	شہد لطفے چشیدہ ام کہ سپرں
ئے تو در خاک و خون زبیتابی	افتد با تپیدہ ام کہ سپرں
برقیب اغتمساد ما داری	رازے ازوئے شنیدہ ام کہ سپرں
تار سپدم ازین و آن طرزی	آنچنان آرسیدہ ام کہ سپرں

ولہ

سر کوئے گزیدہ ام کہ سپرں	بہشتے رسیدہ ام کہ سپرں
سے چکد از ز بانم آب حیوة	کہ ز بانے مکیدہ ام کہ سپرں
از ز بانش من امشبے بخیاں	گفتگوئے شنیدہ ام کہ سپرں
زین حرلینان آشنا آزار	جور بائے کشیدہ ام کہ سپرں
یا کم افزون شد ار چه از قاصد	مژدہ بائے شنیدہ ام کہ سپرں
زین گلستان جنت آئینے	آن گل تازہ چیدہ ام کہ سپرں

کنج صبر سے گزیدہ ام کہ پیرس	طرزی آسودہ دل شدم بچیان	
	ولہ	
در خمار باوہ دوشینہ ہشیار باش اندکے باقیست در فکر صلاح کار باش در حریم عشق بازمی محرم اسرار باش در طریق راستی دائم بیک رفتار باش تا تو انی در میان خلق کم آزار باش ہچنان تا روز محشر شہ دیدار باش در کمال خامشی چون صورت دیوار باش	ایکے در خواب گرانی صبح شد بیدار باش بیشتر وقت تو در اندیشہ باطل گوشت غافل از رفر حقیقت ماندہ از زہد خشک گاہ با اسلام مائل باشی و گاہے بکفر گر بیازار و ترا دشمن تو آزارش بدہ دیدمی ار بے پردہ دیدارش بدین قانع شو طرزی آن بہتر کہ راز دل نیاری بزبان	
	ولہ	
نخواہ رفت از دل تا قیامت شوق دیدارش کہ باشد حیلہ از بہر ماندن زیر دیوارش نباشد فاش رازین اگر بینید اغیارش	چو برق از دیدہ زنت شکل ار بنیم دگر باش بہر کس نے سبب ہم گفتگو سے میکنم تا دیر نو لیسیم نامہ نے نام و تفسیری کنم در خط	

تسلی میدهد دل از فزیب آئینز گفتارش که بدگویان من کردند شاید عشوه در کارش ازین راز نهان من که میسازد خیر دارش که تاثیر لیسیت در دلهای زور و انگیز گفتارش	غینت پیشمارم اینقدر هم از دفاستے او ازین مضمون طنز آئینز خط او گمان دادم تجسس میکنم از حال او پنهان و حیرانم ز عشقِ خوب رویان در و دل و در و گطر می
وله	
باش با هر نا کسے لیکن بمن هم یار باش خواه راضی باشی و خواهی ز من بنیز باش فرصت با دایم خاطر اختیار باش گردلت صافست با ما بر سر گفتار باش چند روزے دور از چشم من امی عیار باش همچنان در دوستی با من بیک بنجار باش بازور پیرانه مهر سر گرم استغفار باش	گردلت مائل با اختیار با باش همچنان یار تو باشم تا دم آخر صدق از پر مائے سبب آزرده خاطر میروی در و صالت از خموشی عقدہ دل و نشد چون تو آئی یا دم آمد اختلاط با قریب محرم راز تو ام چیزے نهان از من مدار در جوانی سیر شو طرزی ز وصل شادان
وله	

دہد در دست طفلان صید خود را بہر آزارش	گر این صیاد باشد واسے بر مرغ گرفتارش
در لہج از من کہ من کن از نظر افتادہ یارم	کہ باید ساختن از مصلحت بینی با عیارش
فزون تر شد مرا بیتابی شوق از وصالِ اع	و گرنہ ماندہ ام من عمر با قانع بیدارش
ہنوز از شرم کم دار و سر حریفے و ایماک	چہ سووار بیہوش بر بام و باشم زیر دیوارش
من وا و دوش با ہم سرگوشے خویشین گفتیم	کہ درت شستہ شد از دل ز مہر انگیز گفتارش
عتاب آمیز گفتارش نشان لطف پنهان داد	چہ حاجت بو و ورنہ با عتاب آمیز گفتارش
کسے کوتا ز ندوم با ہمہ جور و جفاے او	کہ گروم مپنند از حیلہ پس از دنگگارش
منم آن مرغ دور از ہم صفیران چمن طرزی	کہ دارد در قفس صیاد بپر جمعی در آزارش

ولہ

سخن کنم زرقیب از پے بہانہ خویش	بدین بہسانہ بگویم با و فسانہ خویش
ز بہر آنکہ روم باز پس ہمان ساعت	ز دور بیند و خستن کند بہانہ خویش
ز جوشِ گریہ سخن بر لبم گرہ گردد	ہمیںکہ سر کنم از در دل فسانہ خویش
ہمیر ویم و نیاریم کز شگافِ قفس	کنیم ہم نگاہے در آشیانہ خویش

بشوق کوسے تو بیتاب و مضطرب باشد
ز اتفاق سپهرے بود مگر کان شوخ
بسپکه و حرف شنودن بخواب ساخت
گمان نبود که از لکهنو گشد طرزی

دلہم چو طائر گم کردہ آشیانہ بخویش
بن رسید غلط کردہ راہ خانہ بخویش
شب گذشتہ چو گفتم با و فسانہ خویش
بدین شتاب سو بود ہلی آب دانہ بخویش

ولہ

گر بر خورد براه بگیریم دانش
گر نیست تاب رشک رقیب گفت نیست
در فن کرتیم کہ راست بود میل او بغیر
خوش آنکہ یار دیر نشیند بہ پہلوم
از دل نیرود بدم گریہ ہائے عجز
باہر کہ شد شفیع من آزرده خاطر
آہ از دمنے کہ کار بن تنگ میگرفت
معذورم از ہمیر و دم خون ز دل بہنو

سازیم دست خویش حامل بگردنش
رشک آیدم بخویش چو در بر کشم تنش
یا از حسد دروغ بن گفتہ دشمنش
بر خیزد از زجای کشم طرف دانش
بر دیدہ استین ز لطف کشیدنش
آزرده خاطر ی چه قدر است بانس
آن دیر ویر آمدن وز دور رفتنش
در دل ہمچند مژدہ ہمچو سوزنش

در تیره شب ز روشنیِ روئے روشنش	طرزی قنوطاثرِ ہوشم از آشیان
	ولہ
ز آمدن من شده ناگہب خموش ز مزہ سخبان چمن درخروش لب بہ سخن برد بندیک گوش قاصد آمد و فرستم ز ہوش کاش شود لطف شما پرده پوش منتظر آنند کہ گوئی بنوش طرزی ازین شکوہ بیجا خموش	تا چه سخن داشت باغیار دوش بر گلِ روئے تو بہ سخن چمن میدم ازین غم کہ چرا مدعی بسکہ پیمیش بود اندیشناک پرده بر افتاد ز راز بہان با وہ ہبتا و حرلینان بزم عین صواب ست کند ہر چہ دوست
	ولہ
تو چہ دانی کہ ز پیران چہ رود بر جانش یخلد خار بچشم ز گل در میجانش خواہم از شوق کہ در خانہ کنم مہانش	عاشقِ زار کہ بگداخت غم بجرانش نئے گلِ روئے تو گر چشم من افتد چمن آنکہ از راہ مرادیدہ ہمیگر دو باز

ملقت گشت مگر با بحالم آشوخ	سے سبب نیست بمن آشتی در ہانش
تاچہ در نامہ نوشتت کہ طرزی ناگاہ	نامہ نکشودہ شد افسردہ دل از عنوانش

ولہ

شوم خوشنود چون بیتم زابل بزم خوشنودش	با امیدے کہ من ہم سوے خود مائل کنم زودش
معاذ اللہ ز بد خوئی کہ گر ناخوش شود یکبار	بصدنت لہرے نیر نتوان کرد خوشنودش
دل من شد ملول از یک خلاف وعدہ اش	کہ با صد وعدہ ہائے صل نتوان کرد خوشنودش
در حقائے محبت گرچہ پرکارانہ سیکوتم	چو طفل از اندکے دم دادنش ظاہر کنم زودش
بہر مشرفتم و میخواست غیر از من کہ بر خیزد	با یماے کہ کس آگہہ نباشد منح فرودش
ز بیدار سپہرے آن غریب بکس و گویم	کہ نبود تیج جا از تیج رو امید بہبودش
چو میرفت از بہرہ مہجبتان رو بر قفا طرزی	جگر سوراخ پیشد از نگاہ حسرت الودش

ولہ

چو آمد آن پر ہی رخسار در رقص	زرقش شد در دیوار در رقص
کہ دامن گل سے آید بجزا	کہ بہت از شوق او گلزار در رقص

شده در کوچه و بازار در قصص	بے کز خانہ نہاوی برون پائے
در آید صورت و یوار در قصص	بر اندازی اگر از روی برقع
بود طرزی بان دلدار در قصص	خوش آن کز شاوی دل پائے کو بان

ولہ

بوسے گل از بنس باوہارت غرض	از نسیم سحری مژدہ یار است غرض
سخنے از لب جان بخش نگار است غرض	بوسہ چیدن ہوسم بود لیکن اکنون
از وصال تو ہمین ہیں کونہا غرض	با تو مشب ہوں بوس دکنارے ام
تا پہ از گشت سرا بگذار است غرض	گرہ غنظیر ہمراہی خیر مشب
زین سخنہا سے تو با من سرو کار غرض	ایکہ گفتی کہ سرو کار نہ دارم قریب
ز نہیب بہر تو تکمین و وقار است غرض	گر کنم منع تو ز امیرش ہر سفلہ مرنج
ہمہ جا میروم و دیدن یار است غرض	عاشقم در نظرم مسجد و بتخانہ یکیت
طرزی از شعر و سخن قصہ بیاہ است غرض	دل تہی سیکم از غم چو غزل بگیم

ولہ

دارم شکایتی که بسیار خط با محرمسان یازده خط کشوده ایم از وعده وصال تسلی نمیشوم اندیشم ز بس بود از حوسه نازکش جانم فدای محرم رازے که ناگهان مضمون خط مگر زبان رقیب بود قاصد دہی فریب پیام زبانیم عنوان خط خیر نوشتی بتام من آرزوہ دل مباش گر از بہر عرض شوق	از شوقی دل اگر چه نوشتم ہزار خط شاید کہ رفت فرستہ رسد نزد یار خط دین اضطراب دل نرود از ہزار خط لرزد ہی دلم چو رسد زان نگار خط گوید بگوش من کہ بسیار خط از غیر تم بسوخت دل بیقرار خط بارے بمن بیار ازان گلے از خط ہم پیش من نمود مرا شرمسار خط طرزی نوشت سوے تونے اختیار خط

ولہ

وعدہ شوق فراے تو غلط بود غلط ہوس ہوس کنار تو خطا بود خطا سوے من روے سخن بود ہمانا و زہم	بیوفالات دقاسے تو غلط بود غلط حسید شرم و حیاتے تو غلط بود غلط بارقیبان گلے آسے تو غلط بود غلط

نگہ بہ مہر ناز سے تو غلط بود غلط	مشب از طور تو پیدا است کہ دوشینہ بہن
شکوہ جور و جفا سے تو غلط بود غلط	برو لم شکرون و بلبم در ظاہر
سخن راست نام سے تو غلط بود غلط	بسنچہ گفتی و نکردی چہ تو انگفت ارے
وعدہ شوق فرا سے تو غلط بود غلط	دش طرزی بسر کوئے نگارے میگفت

ولہ

چو دل غمین بود از لغت ہزار چہ خط	بہر آن گل رعنا ز نو بہا رہ چہ خط
دل فسدہ مارا ازین بہار چہ خط	نگفت غنچہ دلہا ز فیض باد بہار
ز شام تا سحر از گشت رہ گزار چہ خط	بشوق پردہ نشینی کہ سخن خانہ ندید
چو شرم حائل ما بود از دیار چہ خط	خوش سفر کہ حجاب از میان ہم برخت
ز وصل جزبت شوخ ستیزہ کار چہ خط	اگر بدوق محبت رسیدہ دانے
ازین روش کہ سفر کردم اختیار چہ خط	کند بہانہ زنج سفر بوس و کنار
چو بہتہ رانباشی ز انتظار چہ خط	ظلامت وعدہ کند بقراری افزون تر
تراز صحبت زندان بادہ خوار چہ خط	چنینکہ بے مے و معشوقہ ماندہ ہمہ عمر

میان خلوت فاصم ز وصل یار چه خط	چونست رے دل اولبے من طرزی
ولہ	
چوراضی کردمش ازخوشدندان محرابان مانع مرنج ازمن چو باشم زاختلاط این آن مانع اگر خاموش میماندی کہ بودی از زمان مانع مر از یاری او گر چه باشد بکجهان مانع نباشد از وصال اور قیبے و میان مانع مر از امیرش او بہر کہ بہت از دستان مانع کہ عے باشی مر از صحبت آن دستان مانع	مر ازین پیش بود از محض او پاسان مانع ہواخواہ تو ام ترسم کہ رسواسے جهان ہشی چرا گفتی سخنیستہا سے عتاب آمیز ہم باغیر معاذ اللہ کہ ترک یاری او بگزودرد دل خوشا روزے کہ در محفل نشینم رو بردے او یقین و انہم کہ چون او دشمن من نیست و عالم تو ای طرزی جبار زخمہائے دل نمک پاشی
ولہ	
ساختہ باغیر و گل از خار ندانست دریغ حالی مہ تارن اگر قمار ندانست دریغ حال من اندک و بسیار ندانست دریغ	متردم آن دہر دیار ندانست دریغ آن سبب بازہ کہ خوزدہ بمرغان چمن گرچہ اندر خمش از حال بچالے شدم

زانکه شد دل افکار ندانست دریغ

خصمیش اینهمه ز نهار ندانست دریغ

راز او محرم اسرار ندانست دریغ

خوسے آن دابر عیار ندانست دریغ

جای آنست که دل سر و شود از مهرش

غیر بد گوئی او میکند دانسته

ما که باشیم و چه باشیم که واقف باشیم

عمرمانند بهم بختی او طرزی

وله

سپسند از سادگی در شهر بدنامم دروغ

دائم از شوخی فرستادست پیغام دروغ

قاصد آرد فرود و وصل دلارامم دروغ

بهر که گوید راضی از بوسه بی پیغام دروغ

بر زبان بهر فریغم میبرد نامم دروغ

فکر یاران از پسته شیرینی کامم دروغ

راست باید گفت ز بدم ظل اسلامم دروغ

گر کسی گوید برآید از لبش کامم دروغ

سپسند از حیل سوے پار پیغام دروغ

صلح بعد از بخش ویرینه کا شکر است

نیست آن بختم که روزے کام دل بپوشد

از غلو نبود دل بصیر من قانع بوصل

وردش اختیار و هنگام شمار دوستان

لذتے گیرم همی از تلخ کامیها خویش

روسے دل دارم لبوسے لعبتان بهند چین

طرزی امیدے نیدارم ازان بیگانہ خو

وله	
آزار سے کشم ز تو خوشخوار حیف حیف	وز دل نمید روی لصد آزار حیف حیف
بردی بدون تو بزم تکلم کسان مرا	باز آمدی دگر بر اغیار حیف حیف
یا بود با من آنهم عهد و وام لطف	یا گشتی از من اینهمه بنیاز حیف حیف
رشک رقیب و ناخوشی یار و رنج بھر	یا س از وصال و طعنه اغیار حیف حیف
قسمت چنین فتاد که هنگام وصل غیر	چشم فتنه روزن دیوار حیف حیف
رنجیده از برکتی دل مدعی زمین	شناخت قدر یار و فداوار حیف حیف
میرفت تند محل و من در پیش دوان	کز پشت پاکر شسته مرا خار حیف حیف
طرزی ترا ز ساده دلی و خیال چیت	اکنون نماید یار تو آن یار حیف حیف
وله	
عمر بسر رسید و نشد یار یار حیف	نا کام ماند این دل اسیدوار حیف
نا آزموده کاری تو هر چه کرد کرد	رفتی پے شکار شدی خود شکار حیف
در طبع دیگران خوشی وصل لبران	در سینه ام ز حسرتی دل خار حیف

صدره بریدم از تو وایسم دگر جز غم نشد ز عیش جوانی نصیب ما میںم ترا بغیر و گوارا بود مرا باز از نگاہ شوخ مرا کرد بیقرار مے انتظار یابد از تو غیر کام دل	در شهر و کونسا ذمرا اعتبار حین افسوده خاطریم بفضل بہار حین منع تو از رقیب ترا ناگوار حین وان صبر دل کہ بود نیامد بکار حین طرزی شب فراق من و انتظار حین

ولہ

آن پری در بزم زندان بہان شد حین آشکارا با رقیبان گشت گرم احتلاط غیر را در دادہ تن خود از پے بوس و کنار عارضہ بزمین او از بوسہا شد نیگلون خفت در محفل بیک بستر و آغوش رقیب قصہ بدنامی او رفتہ در شہر و دیار ماجرای شب نہان با ندی ز طرزی کاشکے	پاکد امان بود رسوا سے بہان شد حین شرم او در پردہ شوخی نہان شد حین غیرت از طبع غیورش بر کبان شد حین بر لب لعلش زودناہنہان شان شد حین چون بیست از می چون از غوان شد حین ہر کسے زین وضع ناخوش بدگمان شد حین خود ز طرزی گفتگو سے اوعیان شد حین

وله	
که دوستان بملقاتِ دوستان مشتاق اجل رسید و وصل تو ام جهان مشتاق که تا بوصلی تو باشم زمان زمان مشتاق بگو شم آید گشتم جهان جهان مشتاق تو شاد باش که من هم نیم آن مشتاق ز پاسِ وضعِ شے با تو همچنان مشتاق با انتظار تو بودم ترا بجان مشتاق چنانکه مرغ اسیرے آشیانِ مشتاق	غم فراق بجایم بود چنان مشتاق کجائی سے زفراق تو عمر من برباد بیامدی و شدی جائے گرم ناکرده چه حرف بود که از اشتیاق من باز آید بگفته که زبوس و کسار شاد و نیم دلهم بترکِ ملاقات مائل است هنوز نیامدی بشبِ وعده تا کجا بودی بود بکوسے تو مشتاق در وطن طرزی
وله	
در برید از من و بهیخت باغیار چه باک گر جدا میشوی لے شوخ دل آزار چه باک گر نشینی بر یاران و فادار چه باک	یارم از صلحے نیست اگر یار چه باک من خود از وضع تو رضی بجدائی بودم آنری لے دوست که هم صحبت زندان باشی

از ستمہا سے رقیبان دل آزار چاہا	باہن غمزدہ گریار موافق باشی
گر وہی بوسہ ام امروز دگر پار چاہا	بوسہ یکبار شبے داوی و خوش دل کردی
گر سردنالہ مرغان گرفتار چاہا	نغمہ عیش سرائی بگل سے مرغ چین
گر بر غیر شدان دلیر عیار چاہا	سبکے یاہ نبود ستا و نخواہ بودن
عاسے ہاشد اگر بر سر پیکار چاہا	چون تراہست صلح بطرز می از صدق

ولہ

کہ شبے و برش در آرم تنگ	عمر ہاشد کہ می گم آہنگ
منزل او ز ما بعد فرنگ	پاسے مانگ و طماقت ماطاق
کہ کنی صلح باہن ازین جنگ	چون رقیب از تو کام یافت چه سود
مے کنی حیدہ ہائے زنگارنگ	سید ہی عشو ہائے گوناگون
کہ ز نامش زمانہ دار و تنگ	عیل طبعش بود بنا ہے
ساقیا جرہے گل رنگ	بو کہ مارا بر آورد ز حجاب
از سر ہم برفت شورش جنگ	عاقبت صلح شد میانہ ما

کہ فرود آیدم بدل چو خدنگ	طرز می از طعن غیر بتیابم
ولہ	
یا تو ندانم بچہ افسون رود از دل مشکل کہ تمنائے تو بیرون رود از دل باشوق و صفاش چه کنم چون رود از دل کلمہ بہ بیان ماند و مضمون رود از دل زان نالہ گرے کہ بگردن رود از دل تا کہ ز ستمہائے تو ام خون رود از دل طرز می چه شوم شاد گر اکنون رود از دل	در یاد تو پیوستہ مرا خون رود از دل گر جان رود از تن تمنائے تو سہل است جز حسرت دل نیست نصیب زوصالش خواہم کہ دہم شرح پریشانی خود را فریاد کہ اندر دل آئمہ اثر سے نیست اے کاش کند شاد می لطف تو طانی آن غم کہ از رفت بہ تلخی ہمہ عمرم
حرف المہم	
نہ مرا بہرہ ز دنیا نہ نصیب از دینم کہ بستنی گزرد زندگی شیرینم بچمن دل نکشاید ز گل و نسرنیم	سخت آرزوہ دل و مضرب و غمینم با ہمہ آرزوئے عشرت شیرین بست منم آن مرغ کہ با کج قفس خود آرم

نخل خشکم کہ امیدے ثمرے نیست مرا
 ناله مرغ شب آہنگ کند بیتابم
 اہل صحبت اصحاب صلاح است و لم
 خضر فرخندہ قدم سے بردم سو حجاز
 داغ حسرت بچگر از غم حرمان دارم
 بیچ ناگفتہ و نا کردہ نراسے بکے
 نیست فریاد سے در ہمہ آفاق مگر
 حال من عرضہ کنی کاش بان شہ طبری

برگ ریزد ز سر شاخ لبند و در نیم
 کہ تباست نفسے تا بھر تکینم
 لیکن از صحبت شان بجد ہی بگزینم
 نفس امارہ کشد سوے خطا و چینم
 بر نیاید بغلط آرزوئے دیرینم
 عالیے بے بیستہ کمر بر کینم
 کہ لبند یاد رسد شاہ بہاؤ الدینم
 سخت آرزوہ دل بوضطرب و غمینم

ولہ

بسکہ بینخواہم ز عشق خود خبر دارش کنم
 تا نماند در دلش از من سخا و حلال
 امید بد از راز پنهانت خبر ہر تاکے
 سرا میہ آنکہ از یارے شفیع من شود

صد نگاہ شوق ہر ساعت بر خسارش کنم
 چون در آغوشم رود در خواہد بیدارش کنم
 منتقل باشی اگر پیش تو اظہارش کنم
 ہر کہ اہم خبر از زنجش یارش کنم

چون دم وصل آمد اغیار گشته مضطرب	کا ذریں حالت کجا پنهان از اغیارش کنم
بارها خواهم که بندم دیده از دیدار او	باز چون آید نظر مشغول دیدارش کنم
دش و کوس خرابات آنچه طرز می گزشت	شرم می آید که پیش مردم اظهارش کنم

وله

بمخمل دوش اگر یکبار سوسه بامیدیم	ز بهر صحت صدره سوسه اغیار میدیم
نخا و آشنا این همی زدید از شوخی	بمخمل چون سوسه آن آشنا یار میدیم
بمن از سادگی میدید آدم بحجابانه	که از دوسه لغافل جانب اغیار میدیم
خوش آن روزیکه هر دم گوشه چشمی بین میداشت	نگه زدیده من هم سوسه او بهر بار میدیم
چو از چور رقیبان رفتم از زبانش بناگامی	بجسم ز سوسه او میدیدم و بسیار میدیم
بظاهری گفتگو عشو آمیزی بمن میکرد	اشارات نهانش تیر با اغیار میدیم
تا مدتی طلب بر لبم زان دیشه ناظر کی	گه سوسه رقیب و گاه سوسه یار میدیم

وله

خوانده تا چه فسونه بل ناشام	با همه قطع تعلق ز سوسه از یادم

ست امید کہ روز سے بوجہ صالی تو رسم ہ ازین غم کہ بسویم نبود رو سے دل من بدون و رو جا یافته در بزم قریب بر دلم با ہمہ لطف تو قیامت گزرد ن در آغوش من از ناز نادمی شد پیش ما بکے اینہمہ در بیم و امیدم داری لکھنوگر چہ بہشتیست ولیکن طرزی	بخیاں تو مگر عمر رود بر بادم اچہ امید شود شاد دل نا شادم جاے آنست کہ بر عرش رسد فریادم التفات تو با خیار چو آید یادم تا سحر چشمہ خونین ز جگر بکشادم بہتر آنست کہ یکبارہ کنی از ادم میکشد شوق کسے سوے جهان آبادم

ولہ

کہ گر مانم سے دانم کہ ناخستود بر خیزم باندازی کہ از پیشش حجاب الود بر خیزم کہ میخواند مرا پیش از ہمہ تازود بر خیزم فریب آشتی میدا و ناخستود بر خیزم نیار و ناخطائے من برویم زود بر خیزم	بہ بزم او نشینم ز اشتیاق وزود بر خیزم لنم چون شکوہ کئے کہ نگاہے بنگر و سویم مگر خواہد نشستن با جریفان ویر و مجلس سوزند و مروت بجایے اور نجیدہ بنشتم نشینم رو برو بس خطائے کردہ ام طرزی

ولہ	
کدورت گوئے باز از نگاه یار فہمیدم کہ طرح خلوت از سرگوشی اختیار فہمیدم نہ تو چیزے میں گفتی نہ من ز بہار فہمیدم کہ امروز از نظر زدو دیدن دلدار فہمیدم ز نہبانی تبسمہائے آن پر کار فہمیدم ز روسے حمیلہ اش دانستہ ہم شوار فہمیدم ز طرد شوخی آن دلبر عیار فہمیدم	صفائے دل بہم من بعد دور از کار فہمیدم ز بہر رفع خجالت خود بقربی شدم از ہم سببش از من نخل گردوش بودی شنگین من مگر افتادہ در بند فریب مدعی اش نمودم از فریب اظہار زہد و زوہ فہمیدن برائے رفتم صد حرف آسان سیر و تادیر نخواہد ماند با من صحبت او تا زمان طرد
ولہ	
پابدامن کشم و در سر کوشش زروم حیف باشد کہ بنظارہ رویش زروم با وجود طلبش رو میرم از تشنہ لبی بر لب جوشش زروم	نیست آن صبر و شکیبم کہ بسویش زروم منکہ یک لحظہ قرارم نبودنہ رویش بسکہ امشب شدہ ام منتقل از گستاخی گر ز دست دگران آب جیہا تم بخشہ

طرزی از رشک رقیب آنقدر آزرده دلم که بوم جان بلب لب شوق و لبویش زرم	
وله	
خوش آنحالت که نهد گوش بر حرفم چو بر گویم باو آهسته گویم حرف مطلب چون کسی آید حدیث مدعی دارم و لے برب پیچھے پیچھے شکایتہا سے جو یاد حکایتہا سے شوق خود ز و شعر تر من ناسخے اندر دل یاران	کہ نشیندیم بہانہ سازم و بازش زبیر گویم باو از بلن از مصلحت حرف دگر گویم ہمہ وقت این بود عزم کہ در وقت دگر گویم ز اول شام ہجران با خیالش تا سحر گویم مگر شعر بطرز طرزی خوبی جب گویم
وله	
خواہم از رشک کہ قطع نظر از یار کنم شب کہ نلے روسے تو در گوشہ کا شانہ حظے از زعفرانہ مرغ چمن نیست مرا مہر و زیدم و آنیکوہ پشیمان گشتم رحم بر سادگی من کہ بیک لطف دروغ	باز گویم برضا جوئے اور کار کنم یا دروسے تو کنم روسے بدیوار کنم دوستے از نالہ مرغان گرفتار کنم حاش لند کہ دگر بارہ من این کار کنم ہر گناہ سے کہ پیر سدر من اقرار کنم

خجلم ساز و صد عذر نهد از شونخی در نفس زاده ام از باغ و بهارم چو خبر نیست دیدار نصیب من مضطر طرزی	پیش از آنکه که با و یک گله اظهار کنم بچه اسید عبث خواهمش گلزار کنم چند تسکین دل از مرده دیدار کنم

وله

بسکه میترسم ز شوقِ دل خبر دارش کنم میبرم خجالت ز شوق خود که با هر شاخه ماجرای کز می آید خبر من و او کس نبود از خلاف وعده اش دل مضطرب و از سادگی تا نگیرد خوسه خشودی بغیر آن ساده دل بسکه میدارم متلع کاسه لندروگان بچه طرزی از طلب نشینم از بیداد او	هر زمان ضبط نگاه خود زویدارش کنم در ملاقات نخستین زود اظهارش کنم حیف کاند کوسه و برزن گوش از غیاش کنم باز تسکین دل مضطرب ز اقرارش کنم گر شود خشنود از من نیز بیزارش کنم هم ز شرم خویش پنهان از خریدارش کنم تا بود جان در تنم سرور میر کارش کنم

وله

ور کولیش از ملال مقامه نیکنم	در بر خورد براه سلاسه نیکنم

گر کہ وہ عہد ترک ملاقات مدعی ہم صحبت تم اگر چہ بود روز و شب و ترسم کہ در اشارہ باغیا ز بنیمش خوشدل کند زبکہ بلطف ز با نیم روے سخن با و و سخن سے کنی با صد بار گفتت کہ اگر مائے بغیر طرزی من آن غیور مزاجم کہ از کسے	بر عہدش اعتماد تمامی نے کم بر وضع اولستین دوامی نے کم گاہے نظر بران لب پائے کم شکر از پے حصول مرے نے کم گفتی کہ با رقیب کلامے نے کم منع تو از سلام و پیامے نے کم در احتیاج خواہش کامے نے کم

ولہ

ہر شکایت کہ از ان عہدہ پرداز کنیم یکدم از خانہ بروں آئی خدایا تاکے غره بر صن مباش اینہمہ کاید روزیکے آہ از آنے کہ گرہ برگرہ افتد از خود این نگخب کہ دگر تا سرد یوار چمن	تا شود دل تہی از غم ز سر آغاز کنیم زیر دیوار تو آواز بر آہ از کنیم کہ نیاز سے بنمانی تو و مانا ز کنیم گز سرشتہ کاری گیتہ باز کنیم لفشا نیم پرو بالے و پرواز کنیم

توبہ در فصلِ گل از بادہ تدارد مکان بگل و در شکست ز فرمہ مرغ چین	کرده ایم از پس این فصل بسے باز کنیم طرزی اور چنے زمزمہ آغاز کنیم
ولہ	
ترا سے بیوفا یار آزمودم کنی از ہر بہانہ ذکر اغیار گنہ ناکر وہ بہر ترک یاری ہمسایں خاطر اغیار دادے نبود از تو امیدم انچہ کردی ز کس بوسے وفاداری نیامد بسوسے تو ہمسایں میل رقیبست بود روسے دل تو سوسے طرزی	نبودے یار بسیار آزمودم شدی مائل باغیار آزمودم مراسم سازی گنہگار آزمودم مرا بیوجب آزار آزمودم شدی سے وہ بیزار آزمودم ترا ہم سے وفادار آزمودم کہ اور وقت گفتار آزمودم نسازی گر پہ اظہار آزمودم
ولہ	
کہ باز از یکد و روزش ہجرہ اغیار منیم	دگر خود راسی از وضع آن عیاری منیم

روم ناخواندہ و خود را بنامش خوار می بنیم	خجالت میبرم از شوق بیابانی فراسے خود
حصول مدعا زان بیوت و شوار می بنیم	روم صد بار و باز ایم ز کوسے او بنا کامی
کہ نیرم یار ہر دم مجمع اغیار سے بنیم	نیا ہم فرصت گفت و شنید و عرض حال خود
ہمیدر زد و نگہ چون سکو آن پر کار می بنیم	ہر بند سو سے من چون چشم من بردگیان باش
نہ اور املقت با خویشتن ز بہار می بنیم	نہ خود را مطہن از خو سے آن عیار می بنیم
بچشم عبرت این می بنیم و ناچار می بنیم	فروستان زبردستم شینداند بن مفضل
کہ اندک سستی امروز در رفتار می بنیم	ز کوشش قاصد طر می مگر نو مید می آید

ولہ

آتشے در سینہ و جانے بجگن و شتم	یشب کہ یاد صحبت آن گل بجگن و شتم
چون بیاد آید کہ من ہم بجگن و شتم	دور از گلشن من آن مرغم کہ در خون می تپم
من در واقفون تر از اندازه روغن و شتم	شد چراغ بنجم از فاش بجشم کم ہین
حسرتے از شور مرغان نوازن و شتم	فصل گل از من نواسے سمر نبرد ز افسردگی
خار خار رشک در دل گل بد من و شتم	تن در آغوش من و رویش سے رقیب

گزر بہر مصلحت زان شوخ پر فن و شتم ہوسے از دام وود و نیسے زہن و شتم	رفتہ رفتہ گشت رنجش در دل ہم جاگیر اینہم رہ آدم طرزی سے در ہر قدم
ولہ	
وز دل بزبان آید و گشتن نتوانم آورد جوابے کہ گشتن نتوانم خواہم سخن گویم و گشتن نتوانم ببخواب بود دیدہ و گشتن نتوانم صد سال وز نیر شکفتن نتوانم	رازِ عنیم عشق تو نہفتن نتوانم قاصد ز برم زود شد و دیر بیامد شوقِ سخنم با تو بے ہمت و لیکن زین منکر کہ آئی دروسے باز پس انگاہ طرزی سم آن غنچہ کہ گر باد بہاری
ولہ	
بغلا ہم بہ پیامے نہ ہر تکیہ اضطر ابے عجبے بود شب و دو شینم پارہ پارہ شود از رشک دل عکینم نے حجابانہ گراز شوق بسویش بلینم	با ہمہ دعوی لطف آن ضم شیرینم ہم جو بسمل و لم از شوق بخون میغلطید اختلاط تو با غیار چو در دل گرزو روسے در ہم کشد و چین بچین اندازد

دگران را همه سیراب بصحرای بنیم و او خویشش از که بخواریم چکنم چسکنیم شرط سعیت که هرگز از طلب نشینیم	بر لب بحر ز یک قطره آبم محروم میبرد قافله سالار بغارت رختم اگر از حد گزرد مدت بجران طرزی
وله	
ز من نگاه بدزدید و شمارشدم چنان نمود که گوی نخواند خوارشدم همینکه در سر راست با دو چارشدم چو فائب از نظرم گشت بیقرارشدم که پیش ازان بسفر شد که سوخت یارشدم	به بزم غمبید عوی به پیش یارشدم ز دور خواند چو ترد یک او شدم خورا برفت با همه وارستگی شکیب از دل همیشه و بخودم بود اعتمادت دار بساند حسرت دیدار در دلم طرزی
وله	
افروخته تر شد بدم صبح چرا غم باشعله بود دست و بغل پنبه او غم سینه نور بود چون شر مرده چرا غم	پیرانه سرم سوخت ز سودا سینه تو دغم تا سوز غم عشق تو ام در جگر افتاد سینه شمع شبستان کسے بیتو درین بزم

اے دوست کہ ز نهار زمین یاد نیاری رفتم کہ سپودر کشم از دور پیایے مجنونم و وحشت بود افزون ترم از بند طری چه زند آب کنون شادی دوران	یک بخله نبودست زیاد تو سدا غم مضطر شدم و از کفم افتاد ای غم یکچست گزارید و گیرید سر غم کاین آتش غم سوخت ز دل تا بد ما غم
ولہ	
تا منفصل از مردم بیگانه نباشم تا شکوه زنا آمدن تو نکند کس چون بلبل و پروانه همی نالم و سویم گویند بکاشانه ام آئی بر قیابان	در شکوه من از رنجش جانانه نباشم آئی بر من آن بخله که در خانه نباشم در عشق کم از بلبل و پروانه نباشم یارب که من آن روز بکاشانه نباشم
ولہ	
ما بطنلی ز غم عشق تو دلگیر شدیم همچنان گشت که تقدیر تقاضا میکرد انتظار تو ز حد رفت خدا باز آئی	حالتی رفت که ناگشته جوان پیر شدیم ما به پندار خرد بر سر تدبیر شدیم که بشوقت همه تن چشم چو زنجیر شدیم

ماندا ایم سپہ روداد کہ دل گیر شدیم گر سپہ اندر سپہ آن کو سے بتدبیر شدیم مفت ما اینہمہ گو باش اگر پیر شدیم بسکہ زامین ترش ہم چون شکر و شیر شدیم	گفتہ بودیم شب وصل کہ خوشدل باشیم اندرون سہرم خاص کسے بار نداد شد جوانی ہمہ در حسرت سبب نشا ط در میان مین واد فصل نگنجد طرزی
ولہ	
سہر متزل مقصود ز راہ آمدہ ایم از ہمہ سوے برین در بہ پناہ آمدہ ایم نے حجابانہ ز بس بگیہ و گاہ آمدہ ایم خاک گشتیم و با سید نگاہ آمدہ ایم کہ درین موجب خونین شہاہ آمدہ ایم قصہ کوتاہ کہ با حال تہاہ آمدہ ایم در پناہ و سہرم ظل اللہ آمدہ ایم از سبے خدمت او اینہمہ راہ آمدہ ایم	لہذا محمد کہ ما بردر شاہ آمدہ ایم ولے گر باز گردیم ازین در سہرم اندرین بزم ز بیتابی شوقیم خجل خاک گویند ز فیض نظر اک شیرود موج خون جگر از دیدہ چنان خاست زغم ماچہ گوئیم کہ بر ماچہ قیامت بگشت دہر گو دشمن جان باش و فلک تشنہ چون شہ بہاؤ الحق والدین کہ بوفیق خدا

پڑگت سایم پئے عفو گناہ آمدہ ایم	ہوس قرب ندایم بان شہ طرزی
ولہ	
دآمد و برونا گہہ خئی خجست چکید از من کہ می جو شید از ہر شے خون صد شہید از من ز اطوار تو ظاہرے شوہ خواہی برید از من نلسے عذر صرچی گرچہ در کوشش رسید از من بخلو گناہ وصل اشوخ چون امان کشید از من	نہان از من شکایتہای خود یک شہید از من چنان ذوق شہادت گرم خونم دشت در شہید بطاہر گرچہ با من این زمان آمیزشے داری یقینشے و لیلی شہید پیایم ز بد گو بیان ز شرم محران رفتم و اندر زمین طرزی
ولہ	
لیکن تمیز بلبیل بستان دماغ کن ساتی بیوسے بادہ ہر اثر دماغ کن ر جسے بحال این دل پرورد دماغ کن اسے مرد راہ ہمسفران را سراغ کن بگزر ز شرم توبہ شے در ایام کن	خواہی بہر کہ ہمدی لسے رشک باغ کن گر بہرہ ام زیادہ نباشد درین بہار جزورد و داغ نیست نصیب دلہم ز وہر از ہسم جدا شدند رفیقان ہم سفر طرزی بیاس خاطر زندان بادہ خوا

وله	
بخلوت هم نیا بد حرف مطلب بزرگان من بن گوید ز شوخی با رقیبان اختلاط نمود بجاست گرد کس با هم سپرگوشی سخن گویند چنان ترسانم از مردم که آید هر که سوختن دلهم مشتاق عرض حال مشکل حالتی دارم ندانم تا چه بیابی اثر مضمون بدل دارم ز طرز خویش معذورم ز بهر مصلحت طرزی	بباید کرد بسم الله همین شب امتحان من که گر باشد چنان هم بد با و نبود گمان من بیاد او بسفتد آتش حسرت بجان من یستین کا علم گرد که وارد قصص جان من نه من دانم زبان او نه او دانم زبان من که کلام می تپد چون مرغ بسمل در بیان من مرنج از من برآید شکوه ات گران زبان من
وله	
دیده از نظاره رویش چمن خواهد شدن چون تو باشی کلبه اخزان من عشرتسر است بست پیمان با رقیب و منیر چه خویش را از نوا نای پریشان بر خشم آرمش	گوش از لعل گهر رایت عدن خواهد شدن بیتو این عشرتسر است بیت الحزن خواهد شدن باز آن پیمان شکن پیمان شکن خواهد شدن کز بے بد گفتم گرم سخن خواهد شدن

صورتِ دیوارِ قصد از تماشا سے رخس	حسن اگر نیست بہت برہمن خواہد شدن
ہر کسے را آرزو ہے بہت و شوقے در ضمیر	ز انہیاں تا با کہ آنہ ہم سخن خواہد شدن
پیر گشتیم و ہوا سے عشق در سر ہچمان	تیز تر خواہد شد این سے تا کہین خواہد شدن
وقت آن آمد کہ ہر مرغ سحر خوان در چین	مست از بوے عروسان چین خواہد شدن
خوش تسلی داد طرزی را نظیری زین سخن	عمر اگر باقیست رخ شہہا کہین خواہد شدن

ولہ

چون ز شہر آن آفت شہر و دیار آمد برون	خلقے از بہر دواع از ہر کنار آمد برون
حالتے سے داشتہم کہ بہر تسکینِ دل	بہر کہ رفت اندر سراییم اشکبار آمد برون
داشت اندر پر وہ گوی احوالے با قریب	چون شنید آواز پاپیم شہر آمد برون
یا فتم در خلوتش تنہا بکامِ دل سے	حیلہ کرد و بزودی بہر کار آمد برون
سیکشم منت ز جذبِ شوقِ بیانیِ فرا	نیم شب اند خانہ تنہا بیقرار آمد برون
گر بنووش جستجوے غیر از بہر چہ کار	تا سر کوے ز خانہ چہند بار آمد برون
مہر با نہ سائے او با من بدان غایت	چون رسیدم بر درش دل انتظار آمد برون

در گمان مدعی نے اختیار آمد بیرون	دوش طرزی برہر او آمد و از اتفاق	
	ولہ	
دارم ملاستے بوصول از ملال تو معلوم باشد سبب افعال تو باشد مدار زندگیم بر خیال تو در دل نماندہ آنہمہ شوق وصال تو شد فاش راز عشق ز تعمیر حال تو	در حجب خوش زیم باسید وصال تو چون رفت ذکر غیر ز ما منفعل شدی چون نیست بخت آنکہ ز وصل تو بر خورم خواہی بیا و خواہ بر و راے رائے تست طرزی چونام پار شنیدی بہ بزم خمیر	
	ولہ	
نیست آن صبرم کہ یک ساعت ز بیم رسو تو تا بدین حیلہ رو و از دل خیال رسو تو حیش شیرین تلخ شد از نازکی خوئے تو خفتہ باشم تا سحر بر بر سر زانوسے تو مے نیارم این سخن از صحت بر رسو تو	باہر رشک رقابت ہر دم آیم سوئے تو از تو ہر دم صدیدی خاطر نشان خود کنم محنت ہجران کشیدم دوش ہنگام وصال خرم آن شب کہ وصال تو بکام دل رسم آشکارا بار قیبان ہم سخن باشی وئے	

و رگمان آفتم کہ دارو مشورت از بہر وصل گر چہ صدق وعدہ خود نوشتیم کردہ شب ہمہ شب منتظر باشم کہ ہنگام صبح جائے آن وارد کہ از غیرت ہی خور کشم گر دہی صد وعدہ وصلے ندارد حاصل	ہم سخن باشد کہے چون باکے در کونے تو اضطراٹے دارم از طبع بہانہ جھے تو سوئے من آرد نسیم جھکا ہے بے تو چون بچشم خویش بنیم غیر در پہلو سے تو اعمالے نیت طرزی را بگفت و گوئے تو

ولہ

تا آنکہ رفتہ رفتہ شد از دل خیال او چند آنکہ منفعل شدم از انفعال او معلوم من شدت نہانی ملال او لیکن نبودم اینقدر آگہ ز حال او رزم نخویشتن بجواب سوال او لب تر نکرده از مے آب زلال او لیکن نکرده ترک نجس ز حال او	کہ دم ز یاس قطع نظر از وصال او شد منفصل ز شکوہ آمیزش رقیب گو باش خندہ روی من بہر دم از فریب بہر چند اعما و بحال شس نہا شتم از من کند سوال و من از تند خویش آن تشہ ام کہ بر لب جوئے سپرد جان طرزی نمودہ ترک ملاقات از رشک